

РЕШЕНИЕ

№ 4504

гр. София, 04.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 24.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов

Стоян Тонев

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Александър Павлов, като разгледа дело номер **7698** по описа за **2025** година докладвано от съдия Стоян Тонев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото касационно производство е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Председател на Комисия за противодействие на корупцията, чрез юрк.М., срещу Решение № 1967/30.05.2025г., постановено по а. н. дело № 12188/2024 година по описа на СРС, 17 състав.

В жалбата се твърди, че решението е неправилно, постановено в несъответствие с доказателствения материал по делото, което е довело до неправилно приложение на материалния закон. Решението за отмяна НП било мотивирано и с ТР № 4/ 22.04.2004 на Върховния административен съд, което не било приложимо. Неправилно първоинстанционният съд е тълкувал думата „освобождаване“ и се разяснява значението ѝ според касатора. В конкретния случай било налице освобождаване на публичната длъжност, поради промяна на правната регулация, според която по силата на закона М. С. – Г. не отговаря на императивно изискване, за да бъде оправомощено по ЗОП лице. Тезата на М. С. – Г., че пълномощията/ правомощията ѝ са се запазили след изменението на ч. 7 , ал.1 от ЗОП чак до оттеглянето им от изпълнителния директор на АСП се определя като юридически невярна и противоречаща на волята на законодателя, по отношение на това, на кого могат са се делегират правомощия за провеждане на обществени поръчки. Искане се решението на СРС да бъде отменено като неправилно и вместо него АССГ да потвърди НП. Заявява се претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. В с.з. касаторът – Председател на Комисия за противодействие на корупцията, редовно и своевременно призован, се представлява от юрисконсулт М., редовно упълномощен, който

поддържа жалбата по изложените в същата съображения. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Ответникът по касация – М. С. С. – Г., редовно и своевременно призована, не се явява. Представява се адвокат А., редовно упълномощена, която оспорва жалбата и поддържа представения отговор, като заявява претенция за присъждане на разноските по делото. В постъпилия отговор на касационната жаба се излагат подробни аргументи в насока, че решението на СРС е правилно.

СГП се представлява от прокурор П., който намира касационната жалба за неоснователна и моли решението на СРС да бъде оставено в сила.

Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Решението е валидно, допустимо. Решението е и правилно, макар и не по всички от изложените в същото съображения.

Анализирайки събраните по делото доказателства СРС обоснова е приел, че със Заповед № ЧР-СП-1582/08. 08.2023г. на Изпълнителния директор на Агенцията за социално подпомагане (АСП) М. С. – Г. била назначена на длъжността директор на Регионална дирекция за социално подпомагане (РДСП) – П. към АСП, считано от 14.08.2023 г. В това й качество, с Пълномощно № РД05-0862/15.12.2023г. от изпълнителния директор на АСП М. С. – Г. била упълномощена на основание чл. 7, ал. 1 от ЗОП, да представлява АСП, като възложи чрез процедура по договаряне без предварително обявление обществена поръчка за извършване на строително-монтажни работи с предмети: „Извършване на ремонтни дейности в обектите на интервенция - текущи ремонти“ в териториалните структури на РДСП – П. , за посочени в пълномощното обекти. Въз основа на делегираните й с това пълномощно правомощия на 21.12.2023 г. е било обявено откриването на процедура за възлагане на обществена поръчка, чрез договаряне без предварително обявление, с възложител М. С. – Г. в качеството й на директор на РДСП – П. и упълномощено лице по чл. 7, ал. 1 от ЗОП, с предмет „Извършване на строително-монтажни работи в административни сгради, ползвани от териториални структури на АСП - текущ ремонт на обекти на територията на област П. по седем обособени позиции“. С пълномощни № РД05-0503/18.08.2023г. и № РД05- 0620/03.11.2023г. била упълномощена да възложи и други посочени в тях обществени поръчки.

Упълномощаването на Г. с посочените пълномощни било извършено на основание чл. 7, ал. 1 от ЗОП, чиято действаща към датата на издаване на пълномощните редакция предвиждала, че възложителят може да определи длъжностно лице, което да организира и/или да възлага обществени поръчки. Впоследствие, на 22.12.2023 г. влязло в сила изменение на посочената разпоредба (обн. в ДВ, бр. 88 от 20.10.2023 г.), след което актуалната редакция на чл. 7, ал. 1 от ЗОП предвиждала, че възложителят може да делегира правомощията си по чл. 5, ал. 1 на длъжностно лице, което има право да го замества съгласно нормативен, административен или друг акт, който определя представителството на възложителя или на лице, което осъществява административното ръководство в организацията на възложителя.

Във връзка с това с писмо изх. № 9100-0024/25.01.2024г. на ИД на АСП директорите на РДСП били уведомени, че тези от тях, които са упълномощени по реда на ЗОП да организират и да провеждат процедурите за възлагане на обществени поръчки и да сключват договори по тях, и които са открили процедура в изпълнение на упълномощаването преди влизането в сила на промените в чл. 7, ал. 1 от ЗОП /22.12.2023 г./, следва да довършат започнатите процедури така,

както е предвидено в § 93 от ЗИД на ЗОП. В писмото било посочено, че декларации за имущество и интереси по чл. 52, ал. 1, т. 3 от ЗПК следва да бъдат подадени в едномесечен срок от датата на издаване на заповед за прекратяване на пълномощията, съответно от издаване на актуализираното пълномощно във връзка с изменението на чл. 7, ал. 1 от ЗОП, в случай че няма обявени децентрализирани обществени поръчки преди 22.12.2023 г., които не са финализирани със сключен договор.

На 07.11.2023 г. в КПК постъпило писмо от изпълнителния директор на АСП, получило вх. № КПК-ПР-419/07.11.2023г., с което бил представен списък на служители на Агенцията за социално подпомагане, попадащи в обхвата на чл. 6, ал. 1, т. 44 от ЗПК, като в т. 17 от списъка била посочена М. С. – Г. на длъжност директор на РДСП-П.

На 16.04.2024 г. в дирекция „Публичен регистър“ на КПК била направена проверка, при която било прието, че жалбоподателката е следвало да подаде декларация за имущество и интереси по чл. 52, ал.1, т. 3 от ЗПК в едномесечен срок от освобождаването на публична длъжност (влизане в сила на чл. 7 на ЗОП, изм. ДВ, бр. 88 от 2023 г., в сила от 22.12.2023 г.), а именно да подаде декларацията от 22.12. 2023г. до 22.01.2024 г., но не е сторила това, като въз основа на направените констатации на 22.04.2024г. свидетелят Д. С., на длъжност главен инспектор в дирекция „Публичен регистър“ в КПК, съставил срещу М. С. – Г. акт за установяване на административно нарушение (АУАН) за извършено нарушение по чл. 52, ал. 1, т. 3 от ЗПК.

Със Заповед № РД01-1371 от 03.07.2024г. на изпълнителния директор на АСП било прекратено действието на упълномощаването на М. С. – Г. като директор на РДСП- П., да възлага обществени поръчки по реда на ЗОП, като изрично са цитирани издадените й пълномощни № РД05-0503/18.08.2023г., № РД05- 0620/ 03.11. 2023г. и №РД05- 0862/15.12.2023г. В заповедта било указано на Дирекция „Човешки ресурси и връзки с обществеността“ да уведоми Г. че в едномесечен срок от датата на заповедта следва да подаде декларация по чл. 52, ал. 1, т. 3 от ЗПК.

С писмо изх. № 24-00-1201/09.07.2024г. от изпълнителния директор на АСП, на осн. чл. 6, ал. 2 от ЗПК, КПК била уведомена, че, считано от 03.07.2024 г. са прекратени правомощията по реда на чл. 6, ал. 1, т. 44 от ЗПК на М. С. – Г. на длъжност директор на Регионална дирекция за социално подпомагане - П. към Агенцията за социално подпомагане.

На 16.07.2024г. Г. изпратила до КПК декларация по чл. 52, ал. 1, т. 3 от ЗПК.

Въз основа на съставения АУАН на 08. 08.2024 г. за председател на КПК, издал наказателното постановление..

Със Заповед № РД01-1868/03.09.2024г. на изпълнителния директор на Агенцията за социално подпомагане Г. била оправомощена в качеството си на директор на РДСП-П., да организира и възлага обществени поръчки, финансирани с бюджетни средства с национален произход, за нуждите на РДСП-П. и дирекциите „Социално подпомагане“ на територията на област П..

Районният съд е приел, че АУАН и НП не съдържат надлежно описание на нарушението и обстоятелствата, при които е било извършено. Налице били противоречия относно обстоятелството дали Г. е била лице по чл. 6, ал. 1, т. 44 от ЗПК. На стр. 2 от НП е посочено, че от писмо от изпълнителния директор на АСП, получило вх. № КПК-ПР-419/07.11.2023г. и Методическо указание на Агенцията по обществени поръчки с изх. № МУ-2/29.12.2023 г., КПК е била информирана, че не е лице, упълномощено по реда на ЗОП, нямала делегирани права да организира и да провежда процедурите за възлагане на обществени поръчки. Цитираното писмо от изпълнителния директор на АСП, обаче било в противоположен смисъл, тъй като с него е представен списък на служители на Агенцията за социално подпомагане, попадащи в обхвата на чл. 6, ал. 1, т. 44 от ЗПК, а в т. 17 от списъка е посочена именно Г.. Въпреки това превратно

тълкуване на посоченото писмено доказателство, след това, без позоваване на каквито и да било други доказателствени източници, в НП е прието, че Г. била административнонаказателно отговорно лице по смисъла на ЗПК, тъй като попадала в обхвата на чл. 6, ал. 1, т. 44 от ЗПК в качеството ѝ на директор - упълномощено лице по реда на ЗОП в РДСП - П. и е била задължена да подава декларация по образец за имущество и интереси с информацията, посочена в чл. 51, ал. 1, т. 1-7, т. 10 от ЗПК. Освен това противоречие, в НП липсвало и посочване на акт, с който тя да е била надлежно оправомощена по реда на чл. 7, ал. 1 от ЗОП и от кое лице, като това обстоятелство е от значение за преценката дали упълномощителят е разполагал с правомощия по чл. 5, ал. 1 от ЗОП, тъй като само в такъв случай би могъл да ги делегира на жалбоподателката (в този смисъл били мотивите на Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004 г. по дело № ТР-4.2002 г. по описа на ВАС). Единственият документ, приобщен към административнонаказателната преписка, който би могъл да послужи за обосноваване на извод, че Г. е лице по чл. 6, ал. 1, т. 44 от ЗПК, е посоченото писмо от изпълнителния директор на АСП, което при това е било цитирано превратно от наказващия орган. В АУАН и в НП липсвали твърдения Г. да е освободила заеманата от нея длъжност, съответно от кой момент и въз основа на какъв акт, поради което описаното поведение не можело да бъде подведено под посочената правна квалификация. Неясна била волята на актосъставителя и на наказващия орган относно това дали приравняват влизането в сила на изменението на чл. 7, ал. 1 от ЗОП с освобождаване от висша публична длъжност по смисъла на чл. 52, ал. 1, т. 3 от ЗПК и какви са съображенията им за това. Освен това е прието от СРС, че Г. не е извършила нарушението, за което е била наказана. Посочено е, че Г. е заемала длъжността директор на РДСП-П. и че с Пълномощни № РД05-0503/18.08.2023г., № РД05-0620/03.11.2023г. и № РД05-0862/15.12.2023г. (непосочени в АУАН и НП) е била упълномощена по реда на чл. 7, ал. 1 от ЗОП от изпълнителния директор на АСП да организира провеждането на процедури по възлагане на обществени поръчки. От това следвало, че тя е имала качеството на лице, заемащо висша публична длъжност по чл. 6, ал. 1, т. 44 от ЗПК. С влизане в сила на изменението на чл. 7, ал. 1 от ЗОП -обн. в ДВ, бр. 88 от 20.10.2023 г., в сила от 22.12.2023 г., е предвидено, че възложителят може да делегира правомощията си по чл. 5, ал. 1 на длъжностно лице, което има право да го замества съгласно нормативен, административен или друг акт, който определя представителството на възложителя или на лице, което осъществява административното ръководство в организацията на възложителя. С влизане в сила на коментираното законово изменение се прекратява занапред действието на актовете, с които такива правомощия са били делегирани на лицата, които са били надлежно упълномощени по действащата дотогава редакция на чл. 7, ал. 1 от ЗОП, но не попадат в кръга на посочените в новата му редакция лица, на които може да се делегират правомощия на възложител на обществени поръчки по ЗОП. Изключение от това принципно положение било предвидено в пар. 93 от Преходните и заключителните разпоредби на ЗИД на ЗОП (обн., ДВ, бр. 13 от 2016 г., изм. ДВ, бр. 88 от 20.10.2023 г.), с който е направено посоченото изменение. Съгласно тази разпоредба възлагането на обществени поръчки и сключването на рамкови споразумения, за които до влизането в сила на този закон е взето решение за откриване на процедура, публикувана е обява по чл. 187, ал. 1 или е изпратена покана по чл. 191, се довършват по досегашния ред. От това следвало, че по отношение на такива процедури за възлагане на обществени поръчки делегираните правомощия на лицата по чл. 7, ал. 1 от ЗОП не отпадат от датата на влизане в сила на коментираното изменение, а едва след приключване на съответната процедура. По делото било установено, че към 22.12.2023 г. са били налице незавършени процедури по възлагане на обществени поръчки, доколкото на 21.12.2023г. е било обявено откриването на процедура за възлагане на обществена поръчка, чрез договаряне без предварително обявление, с възложител

Г. , в качеството ѝ на директор на РДСП - П. и упълномощено лице по чл. 7, ал. 1 от ЗОП, с предмет „Извършване на строително-монтажни работи в административни сгради, ползвани от териториални структури на АСП - текущ ремонт на обекти на територията на област П. по седем обособени позиции“, за провеждането на която е била изрично упълномощена с Пълномощно № РД05-0862/15.12.2023г. от изпълнителния директор на АСП. От това следвало, че с влизането в сила на изменението на чл. 7, ал. 1 от ЗОП, в сила от 22.12.2023г., Г. не е загубила качеството на лице, заемащо висша публична длъжност. Освен това, според СРС дори да бъде възприета тезата на Председателя на КПК, че Г. с влизането в сила на изменението на чл. 7, ал. 1 от ЗОП е престанала да заема висша публична длъжност по чл. 6, ал. 1, т. 44 от ЗПК, то не можела да бъде възприета като правилна тезата, че с това е възникнало задължение за подаване на финална декларация по чл. 52, ал. 1, т. 3 от ЗПК. Посочената разпоредба свързвала възникването на това задължение с момента на освобождаване от длъжност, каквото в случая не било налице. Законодателят не е предвидил задължение в едномесечен срок от влизане в сила на изменението на чл. 7, ал. 1 от ЗОП, с което е стеснен кръгът на лицата, на които могат да бъдат възлагани правомощия по организиране и провеждане на обществени поръчки, да бъдат подадени декларации за имущество и интереси от лицата, които преди това са били надлежно упълномощени на основание същата разпоредба, но вече не попадат в посочените в новата ѝ редакция категории. Приравняването на загубата по силата на закона на качеството на лице заемащо публична длъжност по смисъла на ЗПК с освобождаването от такава по чл. 52, ал. 1, т. 3 от ЗПК би представлявало разширително тълкуване на тази разпоредба за целите на административното наказване, което е изрично изключено съгласно чл. 46, ал. 3 от Закона за нормативните актове.

Касационната инстанция споделя изводите на СРС, че в АУАН и НП не се съдържа пълно, точно и ясно описание на обстоятелствата, при които е извършено нарушението. Действително, на стр. 2 от НП е записано, че от писмо от изпълнителния директор на АСП с вх. № КПК-ПР-419/07.11.2023г. и Методическо указание на Агенцията по обществени поръчки с изх. № МУ-2/29.12.2023 г., КПК е била информирана, че: „Г. не е лице, упълномощено по реда на ЗОП, нямала делегирани права да организира и да провежда процедурите за възлагане на обществени поръчки...“. Цитираното писмо от изпълнителния директор на АСП е в противоположен смисъл, тъй като с него е представен списък на служители на Агенцията за социално подпомагане, попадащи в обхвата на чл. 6, ал. 1, т. 44 от ЗПК, а в т. 17 от списъка е посочена именно Г.. От друга страна на стр. 1 от НП се твърди, че Г. е „упълномощено лице по реда на Закона за обществените поръчки (ЗОП)..., задължено лице по чл. 6, ал.1 т. 44 от Закона за противодействие на корупцията...“. Въпреки констатираното несъответствие, на първо място тезата по НП е че ответникът по касация е сред лицата по чл. 6, ал. 1, т. 44 от ЗП. Следователно е било необходимо да се посочи в АУАН и НП (но не е сторено) с кой акт и кой публичен възложител е делегирал на ответника по касация Г. правомощията си по чл. 5, ал. 1, а именно – отговорността за правилното прогнозиране, планиране, провеждане, приключване и отчитане за резултатите от обществените поръчки. Съгласно чл. 5 ал.1 от ЗОП – „Възложителите отговарят за правилното прогнозиране, планиране, провеждане, приключване и отчитане за резултатите от обществените поръчки. Възложителите са публични и секторни“. В чл. 7 от ЗОП - „Делегиране на правомощия“ е предвидена възможност на възложителя да делегира правомощията си по чл. 5, ал. 1. Разпоредбата на чл. 6, ал. 1, т. 44 от ЗПК визира за лица, заемащи публична длъжност (адресатите на задължението за подаване на декларация за имущество и интереси и субекти на административнонаказателна отговорност при неизпълнение на това задължение) – „упълномощени по реда на Закона за обществените поръчки от публични възложители, които са задължени лица по този закон да организират и да провеждат процедурите за възлагане на обществени поръчки и да сключват договорите“. Следователно правилно районният съд е преценил като нарушение на императивните изисквания по чл.42, ал.1

т.4 и чл. 57, ал.1,т.5 от ЗАНН непосочването в АУАН и НП въз основа на кой акт Г. е била оправомощена по реда на чл. 7, ал. 1 от ЗОП и от кой „публичен възложител“, разполагал с правомощия по чл. 5, ал. 1 от ЗОП, тъй като само в такъв случай би могъл да ги делегира на Г.. В тази връзка правилно СРС се позовавал на посоченото в ТР № 4/ 22.04.2004 на Върховния административен съд - ОСС от I и II колегия на ВАС, по тълкувателно дело № 4/2002г. – че „ никой не може да делегира правомощия, които не притежава“. На следващо място в НП се застъпва тезата, че с влизане в сила на изменението на чл. 7, ал. 1 от ЗОП -обн. в ДВ, бр. 88 от 20.10.2023 г. в сила от 22.12.2023 г., законодателят е ограничил кръга от лица, на които възложителите по чл. 5 от ЗОП могат да делегират своите правомощия във връзка с процедурите по обществени поръчки и Г. вече не попада сред кръга не тези лица, поради което от 22.12.2023 г. за същата е започнал да тече едномесечния срок по чл. 52, ал.1 т.3 от ЗПК за подаване на декларацията. Редакцията на чл. 7 ал. 1 ЗОП (преди изменението с ДВ, бр. 88 от 20.10.2023 г. в сила от 22.12.2023 г.) е гласяла – „Възложителят може да определи длъжностно лице, което да организира и/или да възлага обществени поръчки“. Съгласно чл. 7 ал.1 (Изм. – ДВ, бр. 88 от 2023 г. , в сила от 22.12.2023 г.)- „ Възложителят може да делегира правомощията си по чл. 5, ал. 1 на длъжностно лице, което има право да го замества съгласно нормативен, административен или друг акт, който определя представителството на възложителя или на лице, което осъществява административното ръководство в организацията на възложителя“. Видно е, че с изменението на разпоредбата на чл. 7, ал. 1 ЗОП в сила от 22.12.2023 г. законодателят е ограничил кръга от лица, на които възложителите по чл. 5 от ЗОП могат да делегират своите правомощия във връзка с процедурите по обществени поръчки. По отношение на образуваните преди изменението на чл. 7, ал. 1 ЗОП производства, за които до влизането в сила закона е взето решение за откриване на процедура, публикувана е обява по чл. 187, ал. 1 ЗОП или е изпратена покана по чл. 191 ЗОП, обаче, законодателят в § 93 от ПЗР към ЗИД на ЗОП е предвидил да се довършват по досегашния ред. След като АНО застъпва тезата с НП, че Г. е била освободена от заемането на публична длъжност с прекратяването по силата на закона на 22.12.2023г на делегираните ѝ правомощия, то е било длъжимо изследване на въпроса и относно § 93 от ПЗР към ЗИД на ЗОП.

Не се споделя виждането на СРС, че приравняването на загубата по силата на закона на качеството на лице, заемащо публична длъжност по смисъла на ЗПК с освобождаването от такава по чл. 52, ал. 1, т. 3 от ЗПК било разширително тълкуване. При лицата по чл. 7 ал.1 от ЗОП се касае за делегирани правомощия и освобождаването от заемането на публична длъжност става с прекратяването на тези им правомощия. Въпреки това, правилно СРС е приел,че не се установява извършване на претендираното нарушение, тъй като, предвид регламентираното с § 93 от ПЗР към ЗИД на ЗОП изключение за незавършените процедури по ЗОП, не са прекратени делегираните правомощия. Към 22.12.2023 г. са били налице незавършени процедури по възлагане на обществени поръчки, доколкото на 21.12.2023г. (с решение по чл.22, ал.1 от ЗОП от 21.12.2023г.) е било обявено откриването на процедура за възлагане на обществена поръчка, чрез договаряне без предварително обявление, с възложител Г. –Директор на РДСП- П., в качеството ѝ лице по чл. 7, ал. 1 от ЗОП, с предмет „Извършване на строително-монтажни работи в административни сгради, ползвани от териториални структури на АСП - текущ ремонт на обекти на територията на област П. по седем обособени позиции“, за провеждането на която Г. е била изрично оправомощена с пълномощно № РД05-0862/15.12.2023г. от изпълнителния директор на АСП - публичен възложител. От това следва, че с влизането в сила на изменението на чл. 7, ал. 1 от ЗОП, в сила от 22.12.2023 г. Г. не е загубила качеството на лице, заемащо висша публична длъжност, предвид § 93 от ПЗР към ЗИД на ЗОП и наличието на взето решение за откриване на процедура от 21.12.2023г., която не е завършена. В заключение, като е достигнал до извод в посока отмяна на НП, СРС е постановил едно правилно решение , което следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора ответника се дължат разноски на основание чл.63д от ЗАНН във вр.с чл.143 АПК. За настоящата съдебна инстанция му се следват такива за заплатения адвокатски

хонорар. С т. 1 на ТР № 6/06.11.2013 г. по т.д. № 6/2012 г. ОСГТК на ВКС е прието, че съдебни разноси за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. Възражението за прекомерност на адвокатския хонорар се намира за неоснователно, тъй като договореното възнаграждение е съобразено с фактическата и правна сложност на делото. В договора следва да е вписан начина на плащане – ако е по банков път, задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, то тогава вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка, като видно от приложения договор за правна помощ в случая сумата от 500 лева (равняваща се на 255,65 евро, е заплатена в брой).

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, VIII -ми касационен състав на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, вр. чл. 63 в от ЗАНН

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1967/30.05.2025г., постановено по а. н. дело № 12188/2024 година по описа на СРС, 17 състав.

ОСЪЖДА Председателя на КПК да заплати на М. С. С. –Г., [ЕГН] сумата от 255, 65 евро за разноси по делото за адвокатски хонорар, като сумата бъде възстановена от бюджета на КПК.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.